

[Lilli Gyldenkilde]

Det radikale venstre ved, den kunne være kommet igennem, for der har været et flertal for den: siden dette lovforslag blev fremsat i folketinget, har både socialdemokratiet, SF og for den sags skyld også VS erklæret sig indforstået med at finde penge til disse uddannelser og finde frem til, hvad det er for uddannelser, vi har brug for. Det må tage lidt tid, og vi skal skaffe pengene, men havde der været enighed om, at det skulle gøres, ville det være blevet gjort, og så havde vi haft firsernes reform.

Det, man nu kalder firsernes reform, medens man taler smukt om uddannelser, er at tilbyde de arbejdsløse at uddanne sig, mens de er arbejdsløse, men sætte dem på nedsatte dagpenge, hvis de ikke kan skaffe sig noget arbejde bagefter. Det er det sidste, der er reformen, ikke det første. Det er ikke sådan, jeg normalt udtaler mig om reformer, for reformer står for mig som noget godt, men dette her er faktisk noget skidt. Det er uforståeligt, og det er også i sit inderste væsen uforklarligt, at man vil lave en sådan uddannelsesreform, fordi det er åh så synd, som hr. Tørnæs bl.a. sagde, for de arbejdsløse. Det er jeg enig i at det er. Det er synd for dem, der går arbejdsløse; det er synd for vedkommende at skulle rende fra det ene arbejdstilbud til det andet og se håbløsheden vokse. Det er en skam, at det er sådan. Derfor bør vi åbne for uddannelser.

Men hr. Tørnæs undlod at sige det sidste, nemlig at hvis de så ikke får et arbejde bagefter, har de bare værsgo at komme på nedsatte dagpenge, og det er i sit inderste væsen det, dette her handler om. Alt det med uddannelserne kunne vi bestemt tale os til rette om. Det, vi ikke kan tale os til rette om, er, at folk skal straffes, fordi de går ud og gør, hvad dette folketing beder dem om, nemlig at kvalificere sig til et bedre arbejde, for hvis arbejdspladsen ikke er der bagefter, straffer man dem ved at sætte dem på nedsatte dagpenge.

Når det er sagt, vil jeg også sige, at det selvfølgelig er godt, at man nu med ændringsforslagene erkender, at de 80.000-90.000 uddannelsespladser, der skulle skabes efter det oprindelige forslag, er en umulighed. Da forslaget blev fremsat, var vi nogle stykker, som stod her og sagde: ja men kæreste venner, dette her vil koste et par milliarder kroner, hvis det skal gøres ordentligt;

det kan I ikke gøre for de 90 mill. kr., der er afsat. Derfor kastede vi os ud i et arbejde for at belyse sagen; og i samarbejde med andre har vi været med til at gøre det klart for flertallet, at det var galimatias at tro, at man kunne lave denne lovgivning med tilbagevirkende kraft, noget, man i øvrigt ofte ikke bryder sig om at gøre, men som man altså har gjort.

Det er glædeligt, at man nu er nået dertil, at man ikke tager dem med fra før 1. juli 1985, hvor denne lovgivning skal sættes i kraft. Men det er ikke spor glædeligt, at flertallet, når vi så får nye tal på bordet og for den sags skyld får dem verificeret af kompetente folk, alligevel glad og frejdigt påstår, at der slet ikke er tale om det store tal, men at det er et meget mindre tal, vi skal bruge til uddannelsespladser. Når flertallet i første omgang måtte bøje sig for de tal, der er kommet fra kompetente folk – og hermed mener jeg Landsforeningen af Beskæftigelseskonsulenter, som jo sidder og arbejder med disse spørgsmål hver dag – hvorfor har man så ikke villet være med til at prøve at finde ud af, om ikke også de sidste tal, de er kommet med, er rigtige? Det sidste bilag, udvalget har fået fra denne forening, som tidligere har haft ret, viser, at man på et år skal bruge ca. 33.000 pladser.

Det, vi har villet i udvalget, har bl.a. været at få skabt klarhed om, hvorvidt disse tal er rigtige eller de er forkerte. Det har vi ikke haft lejlighed til, og derfor har vi ønsket at få mulighed for fornyet udvalgsbehandling. Vi har troet på disse tal et langt stykke, og flertallet har bøjet sig for de tidligere tal et langt stykke. Derfor mener jeg, det er i alles interesse at finde ud af, om man nu, fordi man ikke vil erkende, at man har lavet nye fejl, kommer til at snyde en masse på arbejdstilbud, som skal ind i et uddannelsesstilbud, og som ikke kan få det. For hvad sker der så, når det viser sig, at de ikke kan få et uddannelsesstilbud? Som jeg tidligere har sagt, er 70 pct. af dem kvinder, der ikke har de kvalifikationer, der skal til for at gå ind i disse kompetencegivende uddannelser, og som altså derfor er på pumperne i denne sag.

Så bliver der sagt fra ikke mindst de radikales side, at det er sikret, at ingen kommer på graduerede dagpenge før 1988, bl.a. fordi forliget skal tages op til overvejelse i samlingen 1986-87. Jeg synes, det er godt, man har